Mauro Suttora - Miranda Lončar

Mauro Suttora: No Sex in The City / s talijanskog prevela Miranda Lončar

Penis (peonies)

“Obožavam kurac”, na moje zaprepaštenje izjavila je Marsha, moja američka djevojka. Nikad nije voljela pričati o seksu, dapače, mrzila je pričati o seksu. Završila je gimnaziju kod časnih sestara, nije vidjela dečka do odlaska na fakultet, odgojena je na Upper East Sideu u čistoj puritanskoj tradiciji, mrzla i erotična kao Gwyneth Paltrow ili Nicole Kidman (koje su izgleda pojam erotičnosti ovih nultih godina).

“Što si rekla?”

“Pa to, da volim kurac.”

Čujem li dobro? Je li riječ o onoj istoj dražesno čednoj djevojci koja je prvi put pristala spavati u mom krevetu (nakon tjedana udvaranja) samo zato što je u New Yorku, tog kolovoza 2003, nestalo struje pa joj se nije dalo penjati četrdeset katova do svog stana na 60. ulici (moj stan je na šestom katu)? Koja me, kliznuvši pod bijele lanene plahte s inicijalima moje bake (srećom isti su kao i moji), upozorila: “Jako sam sramežljiva… ne mogu brzo prijeći na onu stvar”, i koja me natjerala na interkontinentalno putovanje s još jednom njezinom prijateljicom da bi mi se tek u luksuznom hotelu u Italiji napokon prvi put podala (bez prijateljice)?

“Zašto mi nikada ne kupiš jedan?”

“Da ti kupim jedan… penis?”

“Da, to bi bilo tako slatko.”

Ma. Sigurno se šali. Ali sve što znam o njoj govori mi da nije tip žene koja voli šale o seksu. Tako je medeno inhibirana da ne može ni pisnuti na tu temu. “Želim poljubiti tvoju pussy”, šapnuo sam joj jednom tijekom strasnog ljubakanja u taksiju. Ne, nije to bio pokušaj šok terapije, nego sam

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/1.1.lt.5

jednostavno poslije godinu dana života u SAD-u bio uvjeren da je pussy slatki izraz za ženski spolni organ, jer je cunt prostački.

Marsha podigne obrve: “Mauro, to je odvratno!”

“Zašto? Ne sviđa ti se?”

“Ali… znaš li što to znači?”

“Da, htio sam biti fin. Ili ti se više dopada ona druga riječ, ona što počinje slovom c?”

“Htio si biti fin? To je krajnji prostakluk!”

“Ma daj, a Pussy Galore iz James Bonda? U Italiji mačke dozivamo s 'pussy, pussy', kao znak dragosti.”

“Isuse, odvratno! Prošla me svaka želja. Ako meni ne vjeruješ, pitaj Renza.”

Renzo, moj kolega novinar iz Rizzolija, dugogodišnji dopisnik Corriere della Sera iz Londona i New Yorka, poznaje engleski bolje od mene i potvrdio mi je da pussy zvuči puno gore od onoga što sam mislio. Bila je u pravu. Ispričao sam se. Napokon je spustila stroge obrve, tako waspovske. Silni nesporazumi: kao 1976/77. kada sam proveo godinu dana u Madisonu, u državi Connecticut, na programu studentske razmjene AFS (American Field Service). Imao sam šesnaest godina i bio sam vrlo uzbuđen jer sam i tada morao emigrirati preko bare da bih doživio svoje prvo seksualno iskustvo. Misija izvršena, ali već sljedeće jutro zaskoči me moja razdjevičarka, u žutom autobusu koji nas je svaki dan vozio do škole: “Jučer si me silovao. Prijavit ću te.”

“Ali, mislio sam da si i ti to htjela.”

“Ni u snu! Bila sam pijana, a ti si me iskoristio.”

“Ali ti si me pozvala, čak si mi rekla: 'Come on!'“

“Točno, rekla sam 'Come on' u smislu 'ne želim', 'prestani', 'skini se s mene'.”

Nije me prijavila. Ali otad više nisam slijepo vjerovao Rolling Stonesima. Mislio sam da je njihova pjesma Come on jasan poziv, kunem se da se sjećam i da je Mick Jagger dodao: “I ne želim reći možda…” U tom periodu se moje poznavanje engleskog jezika svodilo na riječi iz pjesama koje sam znao napamet. A znao sam mali milijun pjesama: Beatlese, Stonese, Dylana, Simona &

Garfunkela… Čak i danas priznajem da su: We can work it out (Možemo mi to) i Let it be (Ma pusti) moje omiljene rečenice. A za snalaženje i preživljavanje na Manhattanu i ne treba više od toga.

Ali ova želja za 'penisom' mi je i dalje potpuna nepoznanica. Pokušam se nasmijati i prijeći preko toga, ali Marsha je ledeno ozbiljna. Neugodno mi je. Očito baš želi taj penis. Ali zašto je tako direktna?

“A gdje da ti ga nabavim, draga moja?” upitam je.

“Pa u cvjećarnici, naravno.”

Sve je jasno. Hoće penis, cvjećarev penis. Progutam slinu i razmišljam: u kurac (odnosno “penis”). Baš me izaziva. Nikad ona nije marila za penisom. Ne voli oralni seks. Moj penis je zapravo sporedni lik u našim ljubavnim susretima, a jednom mi je čak priznala da joj se više dopada kada joj izmasiram stopalo, pomilujem ramena ili draškam po ruci. Kako je moguće da je jedan tako profinjen anđeo odjednom postao tako izravan i čak vulgaran?

“Najviše mi se sviđa bijeli penis.” Ali to nema nikakvog smisla, jer je naš cvjećar Koreanac, kao i većina cvjećara u New Yorku.

“Zanimljivo, ali pretpostavljam da je cvjećarov penis žut”, nastojim se našaliti. Premda me strah komentirati fizičke nedostatke i etnička obilježja ljudi od dana kada sam rekao Marshi u šetnji plažom: “Gle onu, koja prasica!” Odmah me ukorila: “Nepristojno je koristiti tu riječ. Radije reci 'pretila', 'ima višak kilograma' ili 'zaobljena'.”

“Naš cvjećar ima penise različitih boja: bijeli, žuti, crveni…” objašnjava.

Ok, sada dosta: “Želiš ih puno?”

“Svakako.”

“Koliko?”

“Pa, ne bih znala: četiri, šest, osam…”

“A zašto samo parne brojeve?”

“Ne znam, valjda je takav običaj. Čudno je uzeti neparan broj.”

“Dakle, hoćeš jednu dobru kiticu?”

“Da, to bi bilo lijepo. Tako su romantični.”

“Otkad su tebi penisi romantični?”

“Cvijeće je uvijek romantično. Obožavam peonies.”

op.a: “penis” i “peonies” na engleskom se izgovaraju jednako.

Vi vozite erotski

“Erotska vožnja.”

“Molim, oprostite, ne razumijem.”

“Zaustavljeni ste zbog erotske vožnje.”

Samo mi je to još trebalo: američka prometna policija baca me u zatvor me zbog erotike. Washington, jedan sat poslije ponoći. Marsha i ja vraćamo se s vjenčanja njezine prijateljice Denise. Vozimo po nekom beltwayju, golemoj obilaznici od petnaest traka, pa strepim da ne pogriješim skretanje za hotel. Na Manhattanu rijetko tko ima auto: koriste podzemnu željeznicu, taksi ili limuzine. Kada trebaju ići van grada, Njujorčani unajme auto. Obično po basnoslovnim cijenama (250 dolara za vikend). Da bih uštedio, obično odem u rent-a-car na 140. ulici; ondje svi govore španjolski, a New York ne izgleda kao New York, nego kao prijestolnica neke od zemalja Trećeg svijeta. I sada sam tako napravio, unajmio auto, a zatim nastavio do 93. ulice da pokupim Marshu.

Još jedna velika razlika između Njujorčana i ostatka svijeta jest da se Njujorčani mogu napiti do mile volje: svakako poslije neće sjesti za volan, već će samo zavaliti u taksi i koliko-toliko razgovjetno promrmljati svoju adresu. Tako se zna dogoditi da stanovnik Manhattana (pa i alien resident poput mene), kada napusti svoj otok i otisne se na kontinent, zaboravi da navečer ne smije pretjerati, ako poslije treba voziti.

“Koliko ste popili?”

Noćne more uvijek te iznenade. Policajac mi ne da da izađem iz auta, čak mi naređuje da stavim ruke na volan, da se vide. Kao da negdje sakrivam pištolj.

“Pa bili smo na svadbi, i tako... dvije čašice vina za večerom. Što sam skrivio? Nemoguće da sam prebrzo vozio.”

“Tako je. Vozili ste presporo. Erotski.”

Fora. Slagao sam: nisam mu spomenuo Jack on the rocks koji sam zgrcao dok smo plesali, oko ponoći. Ali kako može osjetiti moj zadah kad stoji vani? Ma... Pružam mu talijansku vozačku i rent-a-car papire. Tada u akciju ulazi Marsha, naoružana svojim molećivim plavim okicama: “Naš hotel je tu ispred. Znate, bojali smo se da ne promašimo izlaz s autoceste... a on je Talijan.”

Nije upalilo: policajac već na toki-voki zove patrolu s alkotestom. Okrenem se Marshi: “Erotic?”

Ona me pogleda ispod oka: “Erratic” (neprilagođen).

“A to... Pa, šteta. Gotovo da mi je laskalo...”

Ona se ne smije. Zabrinuta je.

Već se vidim u postaji: otisci, policijske fotke s raskolačenim očima u stilu Nicka Noltea. Ali vrijeme igra u našu korist. Kola s alkotestom su daleko, policajcu se ne da čekati, prevrće i proučava moju vozačku, doima se čak malo postiđen.

Marshin šarm dovršava posao: par dobro odabranih komentara, riječ dvije o Italiji. Lažno pokajnička tišina s moje strane, nikada proturječiti vlasti u ovakvim slučajevima. Na kraju nas pušta.

Marshin život slijedi raspored svadbi. Poput svih američkih tridesetogodišnjaka, ima mnogo prijatelja pred ženidbom ili udajom koji je nažalost stalno pozivaju na svadbe, pa ona ne zna kako s time izaći na kraj. Cijeli joj godišnji odmor ode na ove svečanosti. Riječ je o besmislenim priredbama jer iako se i u SAD-u puno govori o takozvanoj "religioznoj obnovi" i ovdje, kao i u ostatku razvijenog svijeta, većina brakova završava razvodom.

“Znaš li što je novo sa Cindy?” rekla mi je Marsha nekidan.

“Cindy, ona simpatična djevojka koja se udala za Roberta 2004? Trudna je?”

“Razvela se.”

“Već? Pa zašto?”

“Otkrila je da Robert uzima kokain.”

“Molim? Ali nedavno smo bili s njima na večeri kod Demarcheliera. Izgledao je normalno... Koliko su dugo bili zajedno? Ona nije ništa primijetila?”

“Izgleda da nije. Zapravo, sve je otkrila samo zato što im je uvijek falilo novca.”

“Bože... Zar se nisu upoznali preko interneta?”

“Ne, ti misliš na Jade. Pa zar se ne sjećaš njezine svadbe na Floridi?”

Da. Ne. Ne znam. Bio sam na toliko svadbi u zadnjih nekoliko mjeseci da mi se sve pomiješalo. Znam samo da svadbe određuju Marshin sezonski program. Većina njezinih prijatelja, čak i onih koji stanuju u New Yorku, organiziraju vjenčanja na čudnim mjestima: Naples (na Floridi), Washington, Philadelphia, California, Seattle... Zašto se barem njujorški mladenci ne vjenčaju u nekom trendi lokalu na Manhattanu? Na primjer, Union Club za waspove, Harmony za Židove... U svakom slučaju, otac mladenke mora pljunuti sto tisuća dolara. Pa da barem mi ostali uštedimo na troškovima putovanja. Ali ne, in su egzotična mjesta. Svjesno smo izbjegli jedan beach wedding, svadbu na Karibima para čiji gotovo svi prijatelji i rodbina žive na Upper East Sideu, na potezu od par blokova. Tko si to može priuštiti da u ovakvim slučajevima ponudi besplatno putovanje svim uzvanicima privatnim charterom. Ponekad plate i hotel.

U pravilu za svaku svadbu Marsha uzme nekoliko dodatnih dana godišnjeg odmora: “Zašto putovati dvanaest sati i odmah se vratiti?” Mudro zbori. Međutim, ako u prosjeku godišnje ima četiri vjenčanja i za svako uzme četiri slobodna dana, njezin mršavi godišnji odmor od dva tjedna (uobičajeno za SAD na početku karijere) brzo se istopi. Poslije si ne može priuštiti ni mini godišnji u Europi. Tako da je za nas izbor šekspirijanski: ili ćemo ići na vjenčanja u Americi ili letimo preko Atlantika. Eto objašnjenja zašto Amerikanci putuju svijetom manje od bilo kojeg drugog naroda: za sve su krive svadbe.

Naravno i u Italiji su vjenčanja važan događaj. I kod nas mnoge obitelji uživaju u rasipanju cijeloživotne ušteđevine na proslavu najvažnijeg obreda njihovog života. Ali barem se u Italiji sve odigra u pola dana stisnutog programa: crkva, prijem, gozba, slavlje i gotovo je. Slobodni smo prije ponoći. A osim toga Italija je mala u usporedbi sa SAD-om pa najduži let traje dva sata.

Nasuprot tome, u Americi sve mora biti veliko. Marshin problem je to što su joj izgleda svi “prijatelji” jako bliski i privrženi (iako se gotovo nisu ni sreli otkad su završili faks, prije petnaest godina) tako da se njezino (a i moje) prisustvo očekuje i na maloj noćnoj mori nepoznatoj nama Europljanima, a zove se rehearsal dinner. To doslovce znači, probna večera. Zapravo, ovim tupoglavcima nije dovoljna proslava vjenčanja: žele ga i “testirati”, dan prije, da bi bili sigurni da sve štima.

Riječ je o hvale vrijednom, pa i dirljivom perfekcionizmu, kad bi samo nečemu služio. Kao istinski fanatici organizacije, Amerikanci sve moraju organizirati. Treba im praktičan “plan” za svaki mali ili veliki pothvat. Čak i za rat. Ne pada im na pamet da se katastrofa u Iraku dogodila zato što nije pametno, od Napoleona i Rusije naovamo, okupirati stranu zemlju. “Da smo imali dobar plan, uspjeli bi”, uvjerena je Marsha. Toliko o njoj koju politika ni ne zanima, a naginje desnici. Ali čak i ljevica, demokrati, okrivljuju Busha juniora ne za invaziju na Irak, nego za nedostatak dobrog plana, a good plan. Krenuli su bez rehearsala, ukratko bez probe.

Predsvadbeni trening se obično odvija poslijepodne dan prije velikog dana, što znači da je potrebno uzeti i slobodan petak. Zatim je tu večera, za uži krug najintimnijih prijatelja i rodbine. U subotu je na rasporedu vjenčanje, zajedno s večerom i zabavom. Ali sve se gotovo uvijek oduži i na nedjelju, jer bude upriličen brunch za takozvane out-of-towners, one koji žive drugdje. Dakle, za gotovo sve. Na probnom vjenčanju je neizostavno prisustvo djeveruša i vjenčanih kumova mladoženje. Nažalost Marshu često pozivaju da bude bridesmaid, djeveruša. A ona je na to užasno ponosna jer to znači da je 'popularna'. Odnosno, da ima puno prijatelja. I meni je jednom jedan tip rekao da sam popular: “Zabave u tvojoj kući su uvijek krcate...” Ukratko, broj uljeza kao pokazatelj uspjeha.

Kako sam odgledao dosta američkih filmova s temom vjenčanja, od Julije Roberts (Moj dečko se ženi) preko Stevea Martina (Mladenkin otac), mislio sam da znam sve o tome. Ni slučajno. Treba vam osobno iskustvo u koži vjerenika djeveruše da bi u potpunosti shvatili što znači biti napušten gotovo tri dana za redom. I doista, po nju stalno dolaze da je otmu: mora ići na probe za svečanost ali i na probe odjeće. Jer iako je u mjesecima i tjednima koji su prethodili došlo do frenetične razmjene e-mailova s mjerama, pa čak i Fed-Ex paketa s haljinama koje treba skratiti, produžiti, prekrojiti, na dan ceremonije uvijek jedna djeveruša ispadne predebela, premršava, preniska, ili

previsoka za haljinu. I tada se pojavi neki krojač pa Marsha i druge djevojke nestanu u nekoj hotelskoj sobi pretvorenoj u generalni štab za takve operacije.

Zatim dugi zajednički odlasci kod frizera, pa manikura, pa šminka. Na kraju, kada se Marsha napokon pojavi, istog trena okruže je sve njezine stare prijateljice s kojima se treba ispozdravljati, prepričati im važne događaje i zbližiti se (ključna riječ: to catch up, nadoknaditi vrijeme tijekom kojeg ih ni najmanje nije bilo briga jedne za drugu, često i godinama). Rezultat svega je da sam na svakom vjenčanju ostao sam i besposlen, s puno slobodnog vremena. Tako sam posjetio kuću Benjamina Franklina u Philadelphiji, rock muzej Paula Allena u Seattleu, zbirku umjetnina Phillips u Washingtonu. Na Floridi nema apsolutno ništa što bih mogao vidjeti (osim Disneyworlda i kuće Versace), pa sam dugo šetao uz more, izmičući pred krokodilima i promatrajući morske pse.

U Philadelphiji su svih sedam djeveruša, odjevenih u identične šokantno ružičaste haljine, pokupili rano ujutro jer su morale u isto vrijeme stići i krenuti iz crkve, u ekstra dugačkoj bijeloj limuzini. Tako da su mi samom trebali sati i sati da pronađem put po golemim prigradskim četvrtima, prvo s ciljem pronalaska puta od hotela do crkve, a zatim od crkve do slavljeničkog kluba: mjesta koja su međusobno udaljena desetinama kilometara. Ipak, priznajem da mi nije bilo krivo izgubiti se u četvrtima krcatim parkovima, šumama i luksuznim vilama gdje je odrasla Grace Kelly, i otkriti da su mjesta kao Marion u Pennsylvaniji elegantnija od Beverly Hillsa, Bel Aira ili Greenwicha u Connecticutu, svi redom rezervati za milijardere. Ali kad sam na kraju uspio doći do kluba gdje su svirala tri orkestra (jedan za koktel, drugi za večeru i treći za ples), opet su me odmah odvojili od Marshe: ponovno je bila satima zaposlena na poziranju za fotografije s mladencima na gornjem katu.

Osim ovog osjećaja samoće, američke svadbe su super. Upoznaš mnogo ljudi i svi se uzbude kad čuju da sam Talijan... U pravu su Berlusconi i Veltroni kada govore o svojoj amerikofiliji: ništa ne može smanjiti trajnu obostranu privlačnost između SAD-a i Italije. I mi poludimo kada u Italiji sretnemo nekog Amerikanca. U gimnaziji, u Udinama, spali bi i na to da razgovaramo s mormonskim misionarima, samo zato što su na neki način i oni mirisali na Ameriku.

A sada i američke filmske zvijezde dolaze u Italiju pronaći svoju veliku ljubav: Angelina Jolie i Brad Pitt su se zaljubili na Amalfijskoj obali, Tom Cruise i Katie Holmes na Piazza di Spagna. Rim i Venecija su jedina mjesta na svijetu (više i od Londona i Pariza) gdje američki glumci ne samo da

prihvaćaju, nego i izričito traže da budu na turneji predstavljanja novog filma. U to sam se i osobno uvjerio: 2002, tek što sam stigao u New York, sve talijanske dopisnike su zasipali pozivima za intervjue s glumcima u povodu izlaska novih filmova. A sada je svega toga puno manje, jer se zvijezde više vole susreti s talijanskim novinarima kod njihove kuće.

Najzanimljivija stvar s američkim svadbama počinje kada je većina gostiju već pijana. Što je zapravo normalna stvar na svakom slavlju, ali prednost svadbenog pira je romantična atmosfera u zraku. Kao što je prikazano u filmu Lovci na djeveruše s Owenom Wilsonom (2005), vjenčanja su raj za samce. Stolovi i stolovi su mudro rezervirani samo za njih. Tako se dok večeraju mogu upoznati, a poslije uz ples i produbiti poznanstvo.

Čak je i glazba tome podređena: svadbeni plesovi su jedini gdje se još uvijek sviraju sentiši. Amerikanke u ovakvim zgodama spremnije daju na brzaka, a to se eventualno produži u avanturu, vezu pa čak i brak. Postoje pouzdane statistike o pozamašnom broju veza koje su započete tijekom neke svadbe (a ne smijemo podcijeniti ni sahrane), kada su, izgleda, djevojke spremnije na parenje. Čak odmah, iza nekog žbuna. Možda se zbog toga velika većina svadbi održava tijekom toplijih mjeseci, po mogućnosti na golf igralištima s velikim parkom.

I Marsha je dan poslije vjenčanja na Floridi (onih mladenaca koji su se upoznali online) još pod dojmom: “Moj otac je davnih dana stavio 75 tisuća dolara na stranu za moje vjenčanje” šapnula mi je. Očito poziv da joj pristupim, padnem na koljena s prstenom u ruci i pitam da mi bude žena. O Bože, u Americi još uvijek tako rade u 2006. I nije šala: jadnom Johnu Kennedyju junioru dogodilo se, na primjer, da ga je ona ljupka aždaja od njegove buduće žene na početku odbila. Naravno, samo da bi si podigla cijenu.

Požurio sam se Marshi nabrojati sve negativne strane industrije vjenčanja (najveća američka industrija iza metalurgije, elektronike i građevine, jer u sebi sadrži i putovanja i turizam): “Čuj mala, to je samo big business od pedeset milijardi dolara koji sam sebe ždere. Mladi parovi se zaduže da bi organizirali vjenčanje, zaposlili organizatora zabave, kupili torte, slali ih avionom s jednog na drugi kraj države, plus drugi ekstravagantni dodaci i razne gluposti. A mnogi još moraju vratiti i dugovanja za fakultet (ako im roditelji nisu mogli platiti 50 tisuća dolara godišnje). Zatim kredit za kuću, pa i djeca koštaju... Na kraju, znaš li koji je glavni razlog razvoda mladih parova u SAD-u?”

“Nevjera.”

“Malo sutra. Financijski stres. Previše izdataka, previše dugova. Ukratko, to je zatvoreni krug: trošiš da bi se vjenčao, a zatim se razvedeš jer si trošio. Zato, zašto ne pitaš taticu da ti da te novce i napraviš s njima ono što želiš? Zar ti nije dovoljno što živimo zajedno?”

“Ne sviđa mi se kada me zoveš mala”, odgovorila mi je. I tu noć – šipak.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License